

Als je jong bent

Verhalen over
jongvolwassenen

Als je jong bent

Verhalen over
jongvolwassenen

Simone Detiger

Schrijver: Simone Detiger
Coverontwerp: Simone Detiger
ISBN: 9789402125405
© 2014 Simone Detiger

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

Alleen maar niet eenzaam 5

De weg van je hart 56

Strijd voor de mensheid 85

Het geheim 103

Elena 109

Erna's onzichtbare weg 192

De laatste stap 236

Geef niet op 266

Aan het einde van de horizon 274

Nawoord 286

Alleen maar niet eenzaam

‘En nu verwachten we je echt, hoor!’ eindigde Francien het telefoongesprek. ‘Je hebt het al zo vaak uitgesteld.’

‘Goed dan, ik ben er morgenavond.’ Camille draaide een sliert haar om haar vinger. Ze wist dat ze eens de stap moest nemen om weer naar haar vriendin te gaan. Vertwijfeld liep ze door haar kamer en bleef voor de foto van haar en Francien in zwemkleding staan. Ruim twintig jaar waren ze al vriendinnen van elkaar. Alles hadden ze samen gedeeld: hun schooljaren, de wedstrijden met de zwemclub, vakanties, behalve Rob. Camille hing het vaantje van de zwemclub recht en herinnerde zich het moment waarop Francien hem aan haar voorstelde.

Het was een hete zomermiddag en het halve dorp dook in het zwembad waar de jaarlijkse clubwedstrijden werden gehouden. Voor de tweede achtereenvolgende keer won de ploeg van Francien en Camille. Ze trakteerden de verliezende teams op een barbecue. Terwijl Camille onder een parasol van een hamburger genoot zag ze haar vriendin verderop druk in gesprek met een jongen van een van de andere teams.

‘Camille, dit is Rob Lijnkamp van E.Z.A. Rob, dit is mijn beste vriendin Camille Aarts.’ Ze duwde hem naar voren.

Rob feliciteerde Camille en wachtte tot Francien voor hem het vlees had geroosterd. Toen ze samen gingen dansen voelde Camille zich voor het eerst door haar vriendin opzijgeschoven en verdrongen door Rob. Steeds vaker trokken hij en Francien met elkaar op. Soms ging hij met hen mee de stad in, andere keren haalde hij Francien op als ze bij Camille

was. Hoe vaker Camille Rob ontmoette, hoe meer haar afkeer van hem zich echter in een toeneigende richting veranderde. Vanaf het eerste moment waarop ze echt naar jongens begon te kijken, lette ze op de ogen. Een blik zei meer dan woorden. Na enige tijd realiseerde ze zich dat ze uitgerekend in de ogen van Rob het antwoord las dat ze bij andere jongens had gezocht. Ze probeerde haar emoties te onderdrukken maar merkte dat ze deze gevoelens nog nooit had gehad. Het was fijn dat Francien iemand had maar dat Camille nu net zoveel voor hem voelde... Ze liet het niet merken. Het bericht van hun huwelijk kwam echter hard aan. Tegen haar verwachting in, hield Francien geregeld contact met haar. Ze besprak soms problemen die ze met Rob had, liever met haar vriendin. Deze vertrouwensrelatie maakte Camille's schuldgevoel ten opzichte van Francien groter.

Ze herinnerde zich hoe snel ze telkens een smoes verzon om maar niet bij hen thuis te hoeven komen. In het uiterste geval, als ze er niet meer onderuit kon, probeerde ze zo gauw mogelijk weer naar huis te gaan. Dat was nu al maanden geleden. Morgenavond zou het er dan weer eens van komen. Ze wreef haar klamme handen tegen elkaar en schonk zichzelf een glas bronwater in. Terwijl ze door een stapel papieren bladerde, zuchtte ze: 'Ik kom nu eindelijk te weten of ik over die onvolwassen toestand heen ben.'

Als ze Rob uit haar gedachten zette, verheugde Camille zich op het weerzien met haar vriendin. Ondanks de tegenstellingen in hun karakters hadden ze altijd plezier samen. Francien was uitbundig en impulsief, terwijl Camille de kalme kat-uit-de-boomkijker was. Toch had ze al vaak gemerkt dat er onder dat onstuimig oppervlak een rustig beekje kabbelde. Ze waardeerde het wanneer Francien precies het

moment aanvoelde om geduldig naar haar te luisteren en haar raad te geven.

Die avond stapte ze bewust een halte eerder uit om haar zenuwen in bedwang te krijgen. De onzinnigheid van haar puberale gevoelens gaf haar het nodige zelfvertrouwen. Nauwelijks had ze op de bel gedrukt of de deur werd al geopend.

‘Eindelijk!’ Franciens spontane welkom deed de lucht opklaren voor Camille. In de maanden dat ze elkaar niet hadden gezien bleek haar vriendin nauwelijks ouder geworden. Haar lange blonde haar, dat de neiging had voor haar gezicht te vallen, droeg ze in een paardenstaart. In hun schooltijd probeerde ze altijd de jongens te verleiden door nonchalant het haar naar achteren te tikken. Nooit wilde ze er iets vanaf laten knippen. Als het echt nodig was mocht de kapper het een paar millimeter korter maken. Camille begreep dat ze er nu nog steeds dezelfde mening op nahield.

‘Hoe gaat het nu eigenlijk met jou? Je had het steeds maar druk. Je ziet er ook zorgelijk uit, vind je niet, Rob?’ Haar blauwe ogen namen Camille van top tot teen op.

‘Dag Camille, is ze al aan het mopperen?’ glimlachte Rob en nam haar jas aan.

‘Ik heb het inderdaad nogal druk gehad.’

‘Ik kreeg steeds meer het gevoel dat je me ontweek.’

‘Frans loopt zoals altijd weer te hard van stapel.’

Rob was voor Camille nog knapper dan de laatste keer. Zijn golvende zwarte haar had hij iets langer laten groeien hetgeen hem een exotisch uiterlijk gaf.

‘Kom, vertel eens waar je het allemaal zo druk mee hebt. Werk of...’

Camille zag het leedvermaak in haar ogen. 'Ja, met m'n werk. Wees nou maar gerust: privé is er nog niets veranderd.'

'Zijn de leerlingen zo lastig dan?' vroeg Rob geïnteresseerd.

'Het is bijna examentijd, dan loopt alles een beetje anders.'

'Zodra die toestand voorbij is moeten we elkaar toch vaker zien, hoor. Dit heeft wel erg lang geduurd.'

'Ik weet het, mijn fout. Het zal niet meer gebeuren.'

Camille keek de kamer rond. Rob had duidelijk niet stil gezeten. Ze benijdde haar vriendin: een fijne en knappe echtgenoot, een gezellig ingericht huis en het geluk van een parttime baan als administratief medewerkster. Even kreeg ze spijt van haar eigen levensloop: misschien had ze beter niet kunnen gaan studeren en zich meer in het uitgaansleven moeten storten. Jaloers op haar vriendin was ze niet. Ze gunde het haar. Vaak genoeg had Francien haar gewaarschuwd: 'Je sluit je teveel op, Camille, je trekt je teveel terug met je studie.' Ze begreep Franciens standpunt wel. Camille was nu eenmaal niet zoals zij. Camille kon zich minder gemakkelijk uiten, was blij met een bezoekje maar kon ook dagen achtereen alleen doorbrengen.

Door haar oogharen gluurde ze naar Rob. Er waren genoeg jongens en mannen geweest die ze leuk vond. Het bleef echter altijd bij een observeren-van-een-afstand. Behalve dan die ene keer, achttien was ze toen. Ze was met Francien op vakantie in Griekenland en daar sloeg de vonk over. Bij de kennismaking met de man die hun appartementencomplex beheerde voelde ze voor het eerst heel intens wat echte verliefdheid was. Die liefde werd niet beantwoord. Hoewel Francien haar goed opving droeg ze de pijn in

haar hart mee naar Holland. Zijn gezicht was ze al die jaren nooit vergeten. De jaren daarna had ze die speciale gevoelens niet meer in zo'n volle hevigheid gehad totdat ze Rob langer kende.

'Leuk, hè?' klonk ineens Franciens stem in haar oor. 'Ik ben toch zo gelukkig met mijn mannetje.' Ze keek Rob verliefd aan.

'Zo is het wel weer genoeg. Ik zal voor de dames iets gaan inschenken.' Hij verdween naar de keuken.

'Ik ben blij voor je dat jullie zo gelukkig zijn.'

'Dat gun ik jou ook van harte. Ben je niet eenzaam, zo alleen in je huisje?'

'Daar ben ik onderhand aan gewend. Er zijn natuurlijk wel eens van die momenten...'

'Daar ben je mens voor.' Rob zette de koffie op tafel. 'Zeg, wanneer heb je trouwens vakantie?'

'Rond veertien juli, geloof ik, even kijken...' Ze nam een duik in haar tas.

'Die Camille,' schaterde Francien, 'nog steeds niets veranderd, houdt alles keurig bij.'

'Op zestien juli om precies te zijn. Hoezo?'

Francien keek Rob gnuivend aan. 'Dat komt prima uit, tenminste... als je zelf nog geen plannen voor die tijd hebt.'

'Ik heb nog geen tijd gehad om daarover na te denken. Een vakantie heb ik in ieder geval nog niet besproken, als het dat is wat je bedoelt.'

Rob haalde twee brochures uit een la en gaf ze aan Francien. 'Ik heb zo 'es nagedacht, hè...' Ze spreidde ze voor Camille op tafel open.

'Het is allemaal haar idee, hoor.'

'Het leek me leuk als je deze zomer met ons meeging op vakantie. We gaan naar een huisje midden in de bossen in het zuiden van Frankrijk. Zeg niet nee want ik weet dat je gek op de natuur bent.'

Camille bekeek de folders. 'Leuk huisje, mooie omgeving.'

'Is dat alles wat je te zeggen hebt?' vroeg Francien verbaasd.

'Zou je haar niet wat bedenktijd geven alvorens ze een beslissing neemt?'

'Dat weet ik wel maar...'

'Nee, het geeft niet, ik heb er best zin in.'

'Maar...?'

'Zijn jullie niet veel liever samen? Ik ben toch eerder een sta-in-de-weg?'

'Onzin, dan hadden we je nooit gevraagd.' Francien trok de folders uit haar hand en vouwde ze dicht. 'Ik ben gewoon erg gelukkig met Rob en we vinden dat jij daarin mag delen. Samen is gezelliger dan alleen of niet soms? We spreken af dat we ieder onze eigen privacy houden.'

Camille dacht na over de gezellige vakanties met Francien, alleen... nu was Rob erbij en vanaf vanavond wist ze precies wat hij voor haar betekende.

'Doe het maar,' onderbrak Rob haar gedachten. 'Ik ben bang dat ze anders blijft doorzeuren.'

Francien leunde tegen zijn schouder. 'Hou eens op met je geplaag.'

'Oké, ik doe het,' glimlachte Camille.

'Weet jij wat er met Martijn Vossen uit 3d aan de hand is?' vroeg een collega haar de volgende morgen in de lerarenkamer.

'Nee, maar hij is erg stil de laatste tijd, nogal teruggetrokken.'

'Dat viel mij ook op,' zei een andere collega. 'Zijn cijfers gaan ook achteruit. Gisteren had hij voor een

mondeling zelfs een onvoldoende. Dat is zeldzaam voor hem.'

Camille haalde haar agenda erbij. 'Bij mij heeft hij nog een mondeling tegoed. Als dat ook zo slecht gaat zal ik eens proberen uit te vissen wat er aan de hand is.' Net zoals haar collega's was het haar ook opgevallen dat de altijd vrolijke Martijn Vossen in korte tijd erg was veranderd. Hij stond bekend als een jongen die serieus leerde en goeie cijfers haalde. Zijn achten en negens waren nu echter in zessen en zelfs vijven veranderd.

De jaren dat Camille aan deze scholengemeenschap les gaf was zij bekend geworden als een docente die ook buiten schooltijd een goed contact met de leerlingen had opgebouwd. Bij meningsverschillen of problemen thuis kwamen ze vaak het eerst haar om hulp vragen. Misschien was zij met hun lot begaan omdat ze alleenstaand was. Zelf had ze geen problemen en niets weerhield haar ervan om na schooltijd langer te blijven. Op deze manier leerde ze veel leerlingen beter kennen en merkte dat dit door hen werd gewaardeerd. Tijdens haar lessen Engelse er een gemoedelijke sfeer. Ze had gezag maar ging toch op een vriendschappelijke manier met de leerlingen om. In het begin werd haar dit door collega's niet in dank afgenomen. Nadat zij echter haar standpunt had verduidelijkt bleek al gauw dat anderen haar manier van lesgeven probeerden over te nemen.

Toen ze het neerslachtige gezicht van Martijn zag besloot ze het op een andere manier aan te pakken en een onverwacht schriftelijk te geven. Tijdens het corrigeren gluurde ze naar de klas. Tot haar tevredenheid was iedereen het door haar opgegeven hoofdstuk aan het doorlezen. Martijn staarde echter

weer naar buiten en liet de pagina's tussen zijn vingers glippen.

Ze las de cijfers op en riep boven het geklets uit: 'Er moeten dadelijk een paar stapels boeken uit 4b worden gehaald. Kees en Martijn, kunnen jullie me daar even mee helpen?'

'Ja, hoor!' riep Kees.

Martijn schrok toen hij zijn naam hoorde en knikte.

Even later sjouwden de twee jongens ieder een stapel naar het lokaal.

'Bedankt voor jullie hulp, jongens.'

'Ja, hoor. Dag mevrouw, tot morgen!' Kees was al verdwenen. Martijn treuzelde om weg te gaan.

'Het was toch niet te zwaar, Martijn?'

'Nee, ik ben wel wat gewend,' klonk het bedeesd.

'Hebben jullie thuis dan ook zoveel boeken?' lachte Camille terwijl ze de stapels sorteerde.

'Nee, ik bedoel... thuis werk ik ook hard.' Hij duwde een boek in de kast.

'Toch niet zo hard dat je geen tijd meer voor je huiswerk hebt?' Ze nam hem onderzoekend op. 'Had je voor vandaag je huiswerk geleerd?'

De jongen begon zenuwachtig heen en weer te dralen. Hij keek naar zijn kapotte schoen en friemelde aan de gesp van zijn rugzak.

Camille ging zitten. 'Is er iets, Martijn? Erover praten kan soms helpen, hoor.'

Hij haalde zijn schouders op en ging op het voorste tafeltje zitten. 'Ik heb geen tijd meer voor m'n huiswerk; ik moet m'n vader thuis helpen.'

'Dat kunnen jullie toch met z'n drieën verdelen?' Ze wist dat Martijn geen broers of zusters had en het gezinnetje Vossen een hechte band met elkaar vormde. De zoon kreeg volop de gelegenheid zich te

ontplooiën en de ouders waren dan ook trots op zijn hoge cijfers.

‘Mijn moeder is ziek,’ zei hij en veegde langs zijn gezicht. ‘De dokter zegt dat ze...’ Zijn stem klonk nu heel zacht. ‘...niet lang meer heeft te leven.’

Camille voelde een brok in haar keel. ‘Krijgen jullie hulp?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat wil m’n vader niet. Zolang m’n moeder nog leeft willen we samen zijn, zonder vreemden in huis.’

Camille keek naar het gebogen hoofd en de rode vlekken in zijn hals. Ze voelde bijna de last die de jongen nu met zich meedroeg.

‘Wou u nog meer vragen?’ Hij keek op zijn horloge. ‘Ik moet nog boodschappen doen en het eten voor vanavond klaar maken.’

‘Nee hoor, ga maar gauw naar de winkel. Je hebt me al genoeg geholpen. Doe je ouders de groeten en wens ze veel sterkte. En als je eens met iemand wilt praten mag je altijd bij me komen.’

‘Dank u wel,’ antwoordde hij bescheiden en slingerde zijn rugzak over zijn schouder. Camille zag de gebogen gestalte door de gang verdwijnen.

De volgende dag besprak ze het probleem met haar collega’s.

‘Krijgen ze geen steun dan? Die jongen mag er toch niet de dupe van worden.’

Camille schudde haar hoofd. ‘Willen ze niet.’

‘Dacht ik al. Het is echt zo’n gezinnetje dat geen bemoeienis van buitenaf wenst. Toch zal ik moeten ingrijpen. Uiteindelijk heeft die jongen zijn hele toekomst nog voor zich en het is een verdraaid intelligent ventje,’ zei Martijns mentor.

‘Heeft hij er dus met jou nog niet over gesproken?’

‘Ik hoor het voor het eerst.’

‘Als je het goed vindt zal ik er eens een kijkje gaan nemen. Misschien vertrouwt hij mij nu wel.’ In de pauze zocht ze het adres van Martijn op en stond die avond voor de deur.

‘Ja...?’ Een man, niet veel ouder dan Camille, gluurde door een spleet naar buiten.

‘Meneer Vossen, de vader van Martijn?’

‘Dat ben ik. Wat kan ik voor u doen?’

‘Mijn naam is Camille Aarts, uw zoon heeft Engels bij mij. Zou ik u misschien even kunnen spreken?’

‘Komt u binnen.’ Hij deed de deur verder open, streek snel zijn haren in een scheiding en gooide zijn schort achter de bank. ‘Gaat u zitten.’

‘Wie is dat, pa?’ riep Martijn vanuit de keuken.

‘Iemand van jouw school!’ Meneer Vossen glimlachte verontschuldigend naar Camille.

De keukendeur zwaaide open en Martijns vermoeide gezicht verscheen om de hoek. Aan zijn taille bungelde een vuile theedoek en in zijn handen kleefden een zwarte pan en een spons. ‘Mevrouw Aarts,’ klonk het geschrokken.

‘Dag Martijn, ik kom even kijken hoe het met jullie gaat.’

‘Ik kom zo. We zijn laat met de afwas want ik had de aardappelen laten aanbranden.’

‘Ga maar rustig verder, hoor.’

‘Wilt u misschien iets drinken?’

‘Nee hoor, dank u. Uw zoon vertelde me over de situatie hier thuis en ik dacht, ik ga er eens even langs. Als u misschien hulp nodig heeft...’

‘Nee, nee, echt niet. We redden het best zo samen.’

‘Maar u hebt het dan zeker wel erg druk?’ Ze liet haar ogen door het verzorgde huishouden gaan. Over de etenstafel hing een gestreken tafelkleed, opgesierd

met een bos frisse bloemen. De kussens lagen netjes op de bank en de kranten op een stapeltje onder de tafel.

‘Inderdaad. Martijn doet z’n huiswerk ook pas vlak voor hij gaat slapen. Blijft het langer in z’n hoofd, zegt hij. We knokken er hard voor want hij wil beslist op de havo blijven en overgaan.’ Hij liet zijn hoofd zakken. ‘Dat is ook de grootste wens van mijn vrouw. U weet...?’

Camille knikte. ‘Hoe is het momenteel met haar?’

‘Komt u maar even mee.’ Ze volgde hem naar een slaapkamer waar de geur van medicijnen en pepermuntolie hen tegemoet kwam. Op het bed lag een kleine, magere vrouw met een vaal gezicht. ‘Schat,’ fluisterde hij, ‘er is bezoek voor je.’

Camille knipperde met haar ogen om aan de duisternis te wennen. Langzaam opende de vrouw haar ogen en keek haar vragend aan.

‘Mevrouw Vossen, ik ben Camille Aarts, de lerares Engels van Martijn.’ Ze legde haar hand op die van de vrouw en voelde een trilling. ‘Gaat het een beetje?’

De vrouw glimlachte flauwtjes. ‘Wat lief...dat u...bent gekomen.’ Daarna sloot ze haar ogen weer.

Camille en Martijns vader verlieten de kamer. ‘Mijn vrouw is terminaal. Alleen rust en pijnstillers kunnen haar leven nog rekken.’ Met een dankbaar gezicht vervolgde hij: ‘Ik ben blij dat u bent gekomen. Het heeft haar goed gedaan, dat weet ik zeker.’

‘Krijgt ze dan niet vaak bezoek?’

‘In het begin nog wel maar als de mensen eenmaal alles van je weten, ach...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Daarom heb ik ook met Martijn afgesproken om tot het laatst toe alles samen te doen. Ik weet dat het zwaar voor hem is maar tot nog toe houdt hij alles vol.’

‘Meneer Vossen...’

‘Henk, alstublieft.’

‘Henk, ik vind het erg moeilijk om te zeggen maar de eigenlijke reden van mijn bezoek is dat Martijns cijfers de laatste tijd achteruit zijn gegaan, en niet alleen bij mijn vak.’

‘Maar... dat begrijp ik niet. Martijn!’

‘Wat is er, pa?’

‘Heb je problemen met je huiswerk, jongen? We hadden toch afgesproken dat je daarmee bij mij zou komen?’

Martijn ging naast zijn vader zitten. ‘Ik heb geen problemen met m’n huiswerk, ik kom er gewoon helemaal niet aan toe. ’s Avonds ben ik zo moe van alles dat ik meteen in slaap val,’ zei hij met een schuldig gezicht.

‘Maar waarom heb je me dat dan niet gezegd?’ Hij sloeg zijn arm om de jongen heen.

‘Je hebt al genoeg om over na te denken, pa.’

‘Neem me niet kwalijk, het is allemaal mijn fout. Vanaf morgen zal Martijn weer voor honderd procent aan zijn huiswerk zitten.’

‘Maar pa... je kunt toch niet alles alleen doen?’

‘Dat puzzel ik zelf wel uit, jongen. Maak jij je nou maar nergens druk over.’

Martijn verdween weer naar de keuken. Toen ze de kraan hoorde lopen zei Camille: ‘Is het echt niet mogelijk om hulp...?’

‘Nee, de korte tijd die mijn vrouw nog heeft willen we zonder vreemden in huis doorbrengen. We willen gewoon onszelf kunnen zijn. Niet dat we mensenschuw zijn of zo, hoor.’

‘Ik begrijp het,’ knikte ze.

‘Tessa is al zo vaak door iedereen teleurgesteld dat ze nu bijna niemand meer vertrouwt.’

‘Is het goed als ik zo af en toe nog eens naar haar kom kijken of...’

Henks gezicht klaarde op. ‘Dat zal ze zeker op prijs stellen.’

De gedachten aan Martijn en zijn ouders lieten haar niet los die avond. Steeds zag ze het vermoeide gezicht van de jongen en de zorgelijke blik in Henks ogen. Ze wist verschillende instanties die hulp konden bieden maar als de ouders zelf niet wilden zou zij niet dwingen. Haar gedachten gingen terug naar haar kinderjaren. Zelf had ze op veertienjarige leeftijd haar vader moeten missen. Het beeld van haar moeder, die huilend over het levenloze lichaam zat gebogen, was nooit uit haar herinnering verdwenen. Ze pakte haar telefoon.

‘Ik heb er nooit zo bij stilgestaan, mam, maar hoe voelde jij je eigenlijk na paps overlijden?’

‘Hoe kom je daar zo ineens op?’ vroeg haar moeder verbaasd.

‘Door een jongen bij mij op school,’ en ze vertelde het hele verhaal.

‘Mijn wereld stortte in. Alleen jij hield me eigenlijk op de been. Als jij er niet was geweest had het me allemaal niets kunnen schelen. Je weet hoeveel ik van je vader hield.’

‘Ja... Ik wou dat ik die mensen kon helpen. Ik vind het vreselijk voor ze. Als je die vrouw ziet...’

‘Pas je op dat je hulp niet als bemoeienis wordt opgevat? Dan heeft het juist een averechtse werking. Hoe oud is die man eigenlijk?’

‘Iets ouder dan ik, schat ik. Misschien dat we een paar jaar schelen.’

Op school werd besloten dat Camille over enkele dagen weer bij het gezin langs zou gaan.

‘Volgens mij heeft je bezoek een positieve uitwerking gehad,’ zei Jan, die Martijn Nederlands gaf. ‘Het was vanochtend net of ik de oude Martijn weer in de klas had.’

‘Ik denk dat die jongen het prettig vindt als er iemand thuis komt. Hij durft het alleen niet toe te geven tegenover zijn vader.’

‘Is die vader zo streng dan?’

‘Dat is het niet, denk ik, maar hij heeft gewoon veel respect voor zijn ouders en houdt veel van ze.’

‘Jij kent ze. Ik kan daar moeilijk over oordelen. Kom je trouwens vanmiddag nog bij de toneelrepetitie?’

‘Ja, dat lukt wel.’

‘Tot straks dan.’ Hij nam een laatste slok koffie en graaide een bundel papieren bij elkaar die hij vervolgens in zijn tas propte. Lachend keek Camille hem na. *Droot de Chaoot* noemden de leerlingen hem. Jan van Drotten stond bekend om zijn gezellig rommelige karakter, wat in zijn lokaal duidelijk tot uitdrukking kwam.

‘Wat ben ik blij dat je er bent,’ zuchtte Jan in de aula. ‘Peter is ziek en Dinie moest vandaag vroeger naar huis. Zou jij de regie willen doen? Ik heb het al druk genoeg met het decor en de achtergrondmuziek.’

‘Komt voor elkaar,’ glimlachte Camille. Hij duwde haar het rommelige script in handen en sprong het toneel op.

‘Jongens, aan de kant! Zo klopt er niets van,’ hoorde ze hem roepen. Na veel herrie werd het eindelijk stil om met het eerste bedrijf te beginnen. Op enkele aanwijzingen van Camille na verliep het redelijk. In het tweede bedrijf kwam een romantische scène voor.

‘Joost, kun je er iets meer gevoel in leggen?’ riep ze vanuit de zaal. ‘Je moet haar liefde voor je winnen. Nog eens opnieuw dit stukje.’ De meisjes begonnen te giechelen.

‘Ja, dat is beter en nu moet Karen natuurlijk niet als een houten pop blijven zitten.’ Het meisje bloosde. ‘Kom op, weer een keer dit stukje!’ Karen en Joost deden een zoveelste poging.

‘Nee, nee, zo gaat dat niet, jongens!’ Jan sprong het podium op. ‘Ga eens even aan de kant. Mevrouw Aarts, kunt u met het script naar boven komen?’ Ze wilde hem de tekst overhandigen. ‘Ik ken het uit hoofd.’ Hij wendde zich tot Karen en Joost. ‘Let even op, jullie. Mevrouw Aarts en ik zullen voordoen hoe jullie deze scène moeten spelen.’

Verbaasd keek Camille hem aan en wierp toen snel een blik op de tekst.

‘Mary, ga niet met hem mee, ik smeed je.’ Hij knielde voor haar neer en greep haar hand.

‘Het spijt me, John, maar ik heb mijn keuze gemaakt.’

‘Alsjeblieft, Mary, luister naar me.’ Hij keek haar wanhopig aan.

‘Je kunt er niets meer aan veranderen.’

Jan kwam heel dicht bij haar en zei zacht: ‘Jawel, want ik houd van je.’

‘Maar...’ Ze stond met een ruk op. ‘Dat... dat heb ik nooit geweten.’

Zijn adem bewoog haar haren. ‘Ik heb het je nooit gezegd omdat ik dacht dat je het wel voelde.’

Toen ze zijn hand op haar schouder voelde draaide ze zich om en knipperde met haar ogen. ‘Meen je dat?’

Het leek alsof hij haar hart raakte. ‘Ja, ik zou mijn hele leven met jou willen delen,’ klonk het oprecht in de muisstille aula. Ze keken elkaar aan en toen zei Jan

met schorre stem: 'Dank u, mevrouw Aarts. Begrijpen jullie nu wat ik bedoel?' De leerlingen knikten.

Camille liep van het podium af met de blik van Jan's ogen diep in haar gegrift. Na afloop van de repetitie plofte hij naast haar neer.

'Wat denk je?' Ze bladerde nog door het script. 'Redden we het voor de achttiende of niet?'

'Ik denk van wel. Wie heeft dit eigenlijk geschreven?'

'Ik, in m'n vrije tijd, waarom?'

'Het is best goed eigenlijk. Maar wat speelde je die romantische scène overtuigend, zeg. Je bracht me eerlijk gezegd een beetje in de war.'

'Ik vind acteren heerlijk. Je kunt er al je emoties in kwijt en soms dingen zeggen die je in het dagelijks leven niet tegen iemand durft te uiten.'

Ze bekeek hem van opzij en vroeg zich af wat hij hiermee bedoelde.

'Kun je morgenmiddag ook komen?'

'Dat is een beetje moeilijk. Ik krijg er na het laatste uur twee uit 4h die een repetitie moeten inhalen.'

'Bij jou ook al? Dinie heeft er ook een paar.' Hij wreef over zijn kin. 'Ik heb toch wel een van jullie beiden nodig.'

'Ik vraag Dinie wel of ze die van mij erbij kan nemen, dan ben ik morgen hier.'

'Mooi zo, is dat ook weer geregeld.' Hij propte het script in zijn uitpuilende tas. 'Ik zie je morgen, moet nog een boel nakijken.' Jan maakte een onverschillig gebaar met zijn arm en was al weg.

's Avonds dacht ze opnieuw aan Jan, de eeuwige vrijgezel. Hoewel ze hem niet aantrekkelijk vond had hij een goed hart en kon bovendien overtuigend acteren. De scène van die middag was zo realistisch dat er niets meer van *Droot de Chaoot* was

overgebleven. Camille voelde twijfel opkomen: had Jan wel geacteerd? Ze zag haar spiegelbeeld in de ruit. Wat had ze eigenlijk van haar leven gemaakt? In haar grijsblauwe ogen las ze een antwoord: alles is eenvoudig zo gelopen, niets was bewust gewild. Ongelukkig was ze niet. Een definitieve keuze tussen carrière en gezin had ze nooit gemaakt en zou ze ook nu nog niet kunnen maken. Terwijl de klok elf keer sloeg zette Camille de muziek af. Ze had haar uren slaap beslist nodig. Misschien kwam dat wel doordat haar ouders haar als kind altijd op tijd lieten slapen. Ze keek naar de foto van haar vader en besloot overmorgen naar het gezin Vossen te gaan.

Dinie, de lerares Duits, nam een hap van haar boterham. 'Hoe gaat het met Jan en zijn toneelstuk?'

'Goed dat je erover begint. Ik heb twee inhaalrepetities. Kunnen die bij jou erbij?'

'Dat kan wel. Dan ga jij zeker naar de aula?'

Ze knikte. 'Voordat het daar in het honderd loopt.'

'Met jou erbij zal dat heus niet gebeuren. Heb ik je trouwens wel eens verteld dat Jan jou ontzettend graag mag?' Dinie toverde een appel uit haar tas.

Verbaasd keek Camille haar aan. 'Meen je dat?'

'Je wilt toch niet zeggen dat je nooit iets hebt gemerkt, he?'

'Om eerlijk te zijn: ik heb er geen aandacht aan geschonken.'

'Jullie vrijgezellen zijn soms hopeloos!'

'Moet je luisteren, Dien, ik heb belangrijker dingen aan mijn hoofd.'

'Rustig maar, hoor. Ik maak je er alleen maar op attent.' Ze nam Camille onderzoekend op.

'Sorry, zo bedoelde ik het niet.'

'Geeft niet.'

Dinie kende Jan langer dan Camille. Hij was haar vaste tennispartner en stapte 's avonds dan ook vaak nog even bij hen binnen. Bovendien was Dinie's man een schoolvriend van Jan.

'Ik wist trouwens niet dat hij het script zelf had geschreven.'

'Schrijven is een hobby van hem.'

'Het is zo...eh...' Ze liet haar blik over het schoolplein gaan.

'Romantisch? Dat is een bekend feit: in hun hart zijn alleenstaanden vaak romantischer aangelegd dan mensen die een partner hebben. In zoiets als schrijven komt dat dan tot uitdrukking.' Camille begon te lachen. 'Zo gek is dat helemaal niet, hoor. In principe wordt alle hartstocht, alle passie opgehoopt en komt uiteindelijk in dat ene creatieve moment tot uiting.'

De toneelrepetitie verliep naar ieders zin. De twee hoofdrolspelers Karen en Joost zetten de romantische scène feilloos neer. Camille sprak nog wat na met een paar leerlingen terwijl Jan met de jongens het toneel vrijmaakte. Toen hij de aula wilde afsluiten vroeg hij: 'Heb je nog even tijd, Camille? Ik wilde vragen of je zin hebt bij mij thuis iets te drinken.'

In tegenstelling tot Jan's reputatie vond ze geen chaotische toestand bij hem thuis. De vijf kussens op de nogal groot uitgevallen hoekbank lagen er onnatuurlijk tentoongesteld. Op de ronde salontafel poseerde een kandelaar met twee druipkaarsen terwijl de etenstafel met twee stapeltjes papieren gesierd was.

Camille nipte aan haar glas en liet haar ogen door het huis gaan. 'Wat woon je gezellig, Jan.'

‘Ik houd van eenvoud en verder probeer ik mijn huishouden zo goed en zo kwaad het kan bij te houden.’

Droot de Chaoot was verdwenen. Zijn plaats werd ingenomen door een levensgenieter zonder een enkel spoor stress. Het verbaasde Camille deze totaal andere kant van haar collega te leren kennen.

‘Camille,’ hij draaide zich naar haar toe, ‘we kennen elkaar al een tijdje dus ik zal er geen doekjes om winden en eerlijk tegen je zijn.’ Zijn ernstige gezicht overrompelde haar. ‘Ik heb je om een bepaalde reden hier uitgenodigd.’ Hij legde zijn hand op die van haar. ‘Ik kan het niet langer voor me houden: ik ben erg op je gesteld, Camille. Mijn gevoelens voor jou zijn zo sterk dat ik de rest van mijn leven met jou zou willen delen.’

Het zachte geruis van de cv-installatie gonsde in haar oren. In de verte miauwde een kat. Op dat moment leek Camille’s leven een droom. Waar was zij mee bezig geweest dat ze nooit iets van Jan’s gevoelens had gemerkt? Ineens schoten haar de woorden van Dinie te binnen. Wie zouden hier nog meer vanaf weten? Ze schaamde zich voor haar collega’s. Waarschijnlijk had iedereen dit al zien aankomen.

‘Camille?’

Ze schrok van zijn fluisterende stem.

‘Ik hoop niet dat ik je hiermee in verlegenheid heb gebracht. Dat is beslist niet mijn bedoeling. We zien elkaar echter dagelijks...’ Met een vragende blik keek hij haar aan.

Ze trok haar hand terug en schoof naar het puntje van de bank. Nu was het een kwestie van de juiste woorden. ‘Jan, omdat je eerlijk tegen mij bent, zal ik het ook tegen jou zijn. Wat jij voor mij voelt is niet

wederzijds, sorry. Ik mag je graag, als collega en als vriend. Hoe hard het misschien ook klinkt: liefde voel ik niet voor je.' Ze zag zijn teleurgestelde gezicht. 'Als ik mijn toekomst met iemand ga delen wil ik erg veel van hem houden.'

Jan liep naar het raam en met zijn rug naar haar gekeerd zei hij: 'Dank je voor je eerlijkheid. Ik weet nu waar ik aan toe ben.'

Haar ogen gleden over de gebogen gestalte met de verwarde haren. Ze legde haar hand op zijn schouder. 'We kunnen toch zeker wel goede vrienden blijven?'

Toen hij zich omdraaide las ze de dankbaarheid in zijn ogen. 'Graag.'

Met een bos bloemen en een zonnig humeur belde Camille bij het gezin Vossen aan. 'Dag Henk, ik kom even naar Tessa kijken.'

'Dag, mevrouw Aarts, Camille.' In zijn ogen stond een doelloze blik. Camille kreeg het gevoel dat ze niet welkom was. 'Let niet op de rommel, ik ben een beetje laat vandaag. Martijn is net naar de training vertrokken. Hij was al een paar keer niet geweest en voordat hij er dadelijk uitgezet wordt...' Hij schopte een linnen tas onder de bank en haalde twee halflege borden van de salontafel. 'Ik zal gauw orde scheppen in deze puinhoop.'

Camille glimlachte. 'Als ik ongelegen kom moet je het beslist zeggen, hoor.'

'Nee, helemaal niet. Ik ben zo klaar!' riep hij vanuit de keuken.

In vergelijking tot haar eerste bezoek zag het huis er nu verwaarloosd uit. Martijns hulp bleek onontbeerlijk. Terwijl hij het kleedje over de tafel spreidde en haar bloemen in een vaas deed vroeg ze hoe het met Tessa was.

De diepe groeven in zijn gezicht verraadden het antwoord. 'Weinig verandering. Het zal haar goed doen dat je bent gekomen.'

Ze knikte. 'Lukt het een beetje, Henk?'

Hij streek door zijn haren. 'Wat zal ik zeggen... als ik haar zie liggen kan ik me nauwelijks voorstellen dat ze er op een dag niet meer is. Ik heb nog steeds de hoop dat ze gezond wordt.'

'Het is hard, dat kan ik me voorstellen.'

'Het doet soms verdomd veel pijn... Wil je even naar haar toe?'

'Als het kan...'

Hij pakte de vaas met bloemen en ging haar voor naar de slaapkamer. 'Schat, Camille is hier,' fluisterde hij. 'Weet je wel, de lerares Engels van Martijn.'

Tessa opende haar ogen en keek naar het plafond.

'Ze heeft deze bloemen voor je meegebracht. Mooi, hè?' Hij plaatste de vaas op haar nachtkastje.

Camille voelde een brok in haar keel. De opgewektheid van Henk verborg de pijn in zijn hart. Zelfs de liefde tussen deze twee mensen kon geen genezing meer brengen.

'Ik laat jullie maar even. Ik moet in de keuken nog opruimen.' Zachtjes sloot hij de deur

Tessa had haar ogen weer gesloten. Haar huid was nog slechts een dun, doorschijnend velletje en haar haren hadden een asgrauwe kleur. Camille werd door een angstig gevoel overweldigd. Na het overlijden van haar vader had ze niet meer zo dicht bij de dood gestaan en nu zelfs heel bewust. Machteloosheid verdrong haar angstgevoel: waarom kon deze vrouw niet meer geholpen worden? Wie of wat bepaalt dat dit hart straks niet meer klopt? Welk monster knaagt haar van binnen kapot? Ondanks het uitblijven van antwoorden voelde ze zich verbonden met deze